

«Вовки Да Вінчі» з Тернопільщини: батько з сином воюють під Бахмутом

11.06.2023

Ці світлини Дарія Дацишин із села Теофіпівка Козівської громади отримала на вайбер від сина Юрія: американське та німецьке видання опублікували фоторозповіді про те, як він, Юрій, та його син Олександр проводять бойові будні під Бахмутом, у самому пеклі війни.

Про це пише Сільський Господар.

От не бояться ті журналісти бути з моїми хлопцями та всіма «Вовками Да Вінчі», – а це знаменитий батальйон «Правого сектора» – на передовій. Знімають і підготовку на позиціях, і вогневу роботу. Мене ж серце болить безперестанку, бо син і внук – вся моя рідня, все моє багатство, яке мене тримає на цьому світі, – каже жінка.

Дарії Дацишин далеко за 60, вона вже кілька років бореться з онкологією, після операції прийняла 22 сеанси променевої терапії. Багато років працювала бухгалтеркою у місцевому агропідприємстві. Після того, як 20-річним загинув в аварії син Руслан, зрозуміла, що до кінця життя спокою їй не буде. А в серпні минулого року внук Олександр заявив, що йде добровольцем на фронт.

Сашкові лише у вересні мало виповнитися 19 років, у війську не служив через зовсім ще юний вік. Одного дня сказав своїм батькам, що хоче бути в рядах захисників і пішов у військкомат, – розповідає пані Дарія. – Ані його батьки – мій син Юрій і невістка Оксана, ані я, знаючи наполегливий і рішучий характер хлопця, й не намагалися його зупиняти. Все, що зробив мій син Юра, – разом із Сашком пішов у військкомат і заявив, що сина самого на війну не відпустить, а піде разом із ним.

Так удвох вже майже рік нищать ворога під Бахмутом у складі батальйону «Вовки Да Вінчі», командиром якого був Дмитро Коцюбайло – 23-річний воїн-легенда, перший Герой України з-поміж добровольців.

На одній зі світлин, опублікованих у закордонних виданнях, які Юрій надіслав мамі, він готує снаряди до артилерійських систем, а на кожному напис: «За смерть Да Вінчі!». Бійці добре знають тонкощі роботи на вогневих позиціях, адже певний час вчилися під керівництвом іноземних інструкторів володіти новітньою західною зброєю.

Бійці добре знають тонкощі роботи на вогневих позиціях

Мої найдорожчі артилеристи! – зі сльозами на очах та великою любов'ю материнського серця каже пані Дарія. – Коли йдуть на «нуль», то нарізно, в одному місці не дислокуються. Але короткі миті перепочинку проводять разом. Та й сон Сашка, хоч і в бліндажі та при окопних свічках, але під пильним оком батька, спокійніший.

Юрій телефонує нечасто – робота на війні має свої суворі особливості. Проте за кожної найменшої нагоди надсилає повідомлення мамі на вайбер: «Все добре».

Мені цього досить – знати, що мої хлопчики живі-здорові й гromлять окупантів, – говорить мужня й сильна мати і бабуся. – Завдяки їм і тисячам таких воїнів як вони, ми на благословенній Тернопільщині під надійним захистом. Бо інакше рашисти вже б сюди дійшли. Через те світ і вражений подвигом українців.

Підготовка до бою

Телевізора Дарія Дацишин не дивиться – не може. Там щоразу показують Бахмут у вогні, а матері знати, що там її діти – вище її сил. А ще не розуміє, навіщо такі детальні репортажі з похоронів загиблих Героїв публікують ЗМІ.

Про живих захисників треба розповідати, – каже. – Про живих, які на передовій, тримають зброю і виборюють незалежність України. На них – вся надія.

<https://www.tenews.org.ua/post/show/1686468682-vovki-da-vinchi--z-ternopilschini-batko-z-sinom-vouyut-pid-bahmutom#>